

LBRIS

We know
books

M. M. Țara

Baladele Nlithiei

Secretul regelui nemuritor

~ Un prolog ~



CRUX PUBLISHING

Unu	7
Doi	27
Trei	51
Patru	65
Cinci	87
Şase	117
Şapte	125
Scurt glosar de termeni	133
Mulţumiri	135
Despre autor	136



Asht Kerrisham era o priveliște curioasă pentru osalieni. Deși obișnuiți cu străini din toată Nlithia, privirea albastră a nisalianului nu trecea neobservată. Fapt ce îl încânta pe Asht, în special când hangițele se întreceau care să îi ofere o mâncare mai apetisantă sau un pat mai călduros. Pentru Lied însă, zâmbetul larg și privirea sclipitoare a prietenului său în care se reflecta cerul senin erau motiv de frustrare. Toată lumea îi putea recunoaște cu ușurință: nisalianul cu ochi pătați de cerneală și lunganul care îl însoțea peste tot.

Dar ocheadele lui Asht aveau și ele foloasele lor, se resemnă Lied când și a patra noapte, într-un al patrulea han, în tot atâtea zile, nisalianul obținut o reducere substanțială la cazare. Iar ca bonus, Asht nu intră în cameră până când nu se crăpă de ziuă, ceea ce îi oferit lui Lied **suficient timp și liniște să pună la cale următoarea lor lovitură.**

După ce își servi prânzul, Lied urcă în odaie și îl trezi pe Asht, care dormea lătit pe salteaua de paie **de pe jos**, scuturându-l cu vârful cizmei:

– Hai sus, avem cumpărături de făcut!

– Mmmm..., îi răspunse Asht întorcându-se pe cealaltă parte.

Lied luă ligheanul cu apă în care se spălase de dimineață și, fără vreo ceremonie, îi turnă toată apa în cap. Acesta sări ca ars.

– Ești nebun? Vrei să mă-neci în somn? tuși Kerrisham.

– Nu, bineînțeles că nu, răspunse Lied cu o mină ofensată. Doar că îmi place să văd cum te zbați ca un pește pe uscat.

– Ha... ha... ha... Foarte amuzant, răspunse sacadat Asht, dându-și jos cămașa jos de pe el.

Din bocceaua atârnată de ușă, luă una nouă, care nu

LIBRIS | We know books

era neapărat mai curată decât cea în care dormise. Însă cu siguranță era mai uscată.

– Coborâm să dejunăm? întrebă nisalianul întinzându-se și trosnindu-și coloana.

– Cum îți ziceam, coborâm să facem cumpărături. Sper că nu ai uitat ce e diseară.

– Bineînțeles că nu, îi răspunse celălalt cu o privire ușor încruntată, pe care Lied nu reuși să o descifreze complet – mima ofensa sau încerca să-și amintească ce aveau de făcut?

– Bun, atunci hai odată! Avem o listă destul de lungă de lucruri de luat, iar primul dintre ele este o pereche de ochi noi pentru tine! Îl zori Lied și părăsi camera.

– Ce-i în neregulă cu ochii mei? strigă Asht țopăind după el pe scări în jos, în timp ce încerca să-și lege opincile din mers.

– Se uită unul la altul, spuse Lied peste umăr și ieși din han.

Lied, cu Asht bombănind după el, porni pe străduța pavată ce ducea spre port. Trecură pe la tarabe cu pește prins în apele mărginind coasta Osei la nord și la sud, apoi pe la comercianți de mătăsuri din insulele Eril și pe la vânzători de cârlige și bețe de bannius¹, flexibile și rezistente, perfecte pentru undițe. Se opriră și la un pescar în vârstă care, printre prăjelile delicioase cu arome picante, pe care Asht le devoră înfometat, le pregăti și o vrajă de schimbare a culorii ochilor nisalianului. Trei zile căutaseră prin mahalaua plutitoare a Osei pe cineva care să îi poată ajuta cu un truc atât de delicat.

Istoria și majoritatea liandrinilor îl învinovăteau pe Eor pentru teama oamenilor față de magie. Cu aproape patru secole în urmă, pentru a proteja Cetatea Zăpezilor de armata sceadinilor aflată pe punctul de a o cotropi, regele Nisalului folosisse o vrajă interzisă pentru a absorbi magia supușilor săi și viața lor odată cu ea. Însă, reticența

1. Banniusul este un lemn care crește pe marginea râurilor, în pâlcuri, ajungând până la zece picioare înălțime. Lemnul este ușor, subțire și elastic, perfect pentru confecționarea de undițe.

LIBRIS

We know
books

locuitorilor Osei i se părea exagerată. Aceia dintre osalienii care dețineau capacitatea naturală de a folosi magia nu se foloseau niciodată de ea, uitând complet de puterea care sălășluise odată în ei. Desigur, uitaseră și cum să o mânuiască. Iar pentru asta, Lied, care ar fi dat orice să simtă din nou magia curgându-i prin vene, îi detesta. Cum să renunți de bunăvoie la un astfel de har?

Cu toate acestea, încă mai existau osalieni care înțelegeau că nu magia în sine era problema. Cei doi căutaseră insistent, puseseră întrebări în tavernele potrivite, instinctiv îndreptându-se spre mahala și locurile unde se ascundeau cei excluși de și din societatea Osei. Așa îl găsiseră pe bătrânul de la care, pe lângă farmec, mai achiziționară trei mreje rezistente, haine pescărești și două harpoane. Mai închiriară de la el și o mică barcă de pescuit, care venea și cu un miros înfiorător de pește mucegăit inclus în preț.

Pe când își terminau cumpărăturile, Asht afișa o expresie tristă pe chip, fiind mai sărac cu peste o mie trei sute de arginți, în timp ce Lied ardea de nerăbdare să apună soarele și să se pună pe treabă.

Se îndreptau spre o cocioabă prăpădită cu pește prăjit, unde marinarii se înghesuiau la mese cu nimic deosebite de niște lăzi sau butoaie întoarse cu gura în jos, când forfota unei mulțimi apropiindu-se le atrase atenția. De pe una din străzile pietruite, apărură doi soldați îmbrăcați în armură aurie, purtând sigiliul cetății Osei pe piept, urmați de un șir de prizonieri flancați de două patrule de oșteni. Mulțimea, mai bine de vreo cinci duzini de oameni, se îmbulzea în jurul lor, bărbați și femei aruncând înjurături și glume la adresa ostaticilor.

Coloana trecu prin fața lor și coti odată cu drumul pietruit spre o mică piațetă, unde începeau să se strângă și mai mulți gură-cască. Mirat, Asht îi făcu semn cu capul lui Lied și porniră și ei pe urmele arestaților până în mijlocul rondului, unde se înălțau șase spânzurători.

Fiind mai înalt decât majoritatea osalienilor, Lied vedea foarte bine ce se întâmpla în față. Prizonierii fură aliniați

LIBRIS

We know
books

și, fără prea multă ceremonie, li se puse ștreangul de gât. Era o execuție publică, așa cum Lied nu mai văzuse de mai bine de un secol. Nu știuse că încă se mai practica – cel puțin nu în părțile civilizate ale Nlithiei. Însă, cel mai mult îl uimi faptul că trei dintre cei șase erau evident din familii înstărite. Doi bărbați erau îmbrăcați în stofe fine, unul într-un veșmânt de culoarea smaraldului, al doilea în nuanțele frunzelor de toamnă. Acesta, scund și rotofei, țipa cât îl ținea gura că nu este vinovat, că nu este trădător, că el niciodată nu a atentat la viața regelui, în timp ce celălalt stătea mut, privirea lui pierdută alunecând peste mulțimea adunată în jur. Era confuz, părând că tocmai se trezise dintr-un vis, doar ca să-și dea seama că se afla într-un coșmar. Femeia dintre cei doi nobili plângea cu suspine șoptite și capul plecat, părul ei nins acoperindu-i fața în întregime. Rochia sinilie, cu voaluri, și eșarfa înfășurată în jurul umerilor ei goi erau stropite cu noroi și sânge.

– Din ordinul Preaînaltului Rege Everrim al X-lea, sunteți condamnați la moarte prin spânzurare pentru crimele voastre împotriva tronului Osei! urlă un paj cât îl țineau plămâni.

Mulțimea izbucni în urale, în timp ce bărbatul mărunț începu să-și strige și mai tare nevinovăția. Dar cuvintele lui întâlneau doar urechi surde și priviri însetate de sânge și moarte. În schimb, ceilalți trei prizonieri, care păreau a fi tâlhari de rând, deși speriați, nu ziceau nimic, așteptându-și sfârșitul în tăcere.

Apoi, un călău îmbrăcat într-o pereche neagră de pantaloni, purtând un veston și o glugă joasă pe cap, trase pe rând de cele șase mânere cu obișnuință și eficacitate exersată. Nobilul confuz căzu primul și începu să se zbată. Femeia de lângă el scoase un țipăt scurt, curmat de ștreang în clipa următoare. Apoi, la distanță de o bătaie de gene, ceilalți patru își găsiră sfârșitul atârând de funia spânzurătoarei.

– Așa le trebuie! Se cred mereu mai buni decât noi ceilalți! exclamă un vânzător către o femeie de lângă el, amândoi pășind grăbiți înapoi spre tarabele lor.

LIBRIS

We know
books

Spectacolul se încheiase. Mulțimea se împărăștia satisfăcută.

– Pentru toate defectele pe care le are regele nostru, mă bucur că nu ține cont de rang atunci când împarte dreptatea, îi aprobă un alt bărbat cu brațe mari și chip întunecat.

– Să știe și dragii noștri nobili de frică, îl completă un marinar înalt, cu chelia strălucindu-i de sudoare.

Lied și Asht se îndreptară în tăcere înapoi spre șandramaua înghesuită unde voiau să ia masa, învăluită în fum și arome iuți, aflată la marginea dintre mahalaua plutitoare și depozite. Coșmelia era chiar pe doc și arăta gata să se prăbușească. Însă, aspectul ei nu îi împiedica pe marinari, mateloți și negustori dornici să își încerce norocul la cărți sau zaruri să se înghesuie în fumul plăcut mirositor de pește prăjit, mirodenii aduse din Eril și din colțurile misterioase ale Nlithiei, totul stropit din belșug cu rubin² – băutura preferată a oamenilor mării.

– Două rubine! îi comandă Asht peste umăr băiatului sprinten ce servea la mese. Urâtă treabă, mormăi el apoi.

Spera ca măcar băutura aspră și ruginie să-i spele gustul amar pe care i-l lăsase priveliștea execuției, dar și tristețea de a fi cheltuit atât de mulți bani pe cumpărăturile plănuite de amicul său.

– Știi ce nu înțeleg eu? continuă nisalianul întorcându-se spre Lied, care admira agitația de pe doc în lumina sângerie a apusului.

– Hm?

Lied răspunse din inerție, mintea lui încă reluând la nesfârșit execuția la care asistase și cuvintele strigate de nobil peste zgomotul și batjocura mulțimii: „*Nu sunt un trădător! Nu am făcut nimic! Sunt nevinovat!*” Fiecare silabă rostită era urlată din disperarea care putea veni doar de pe buzele unui om cu adevărat nevinovat și totuși condamnat la moarte. Era sigur de asta. Cuvintele acelea le mai auzise, cu mult, mult timp în urmă. Credea

2. Rubinul este o băutură tare, de culoare arămie, preferata marinarilor și mateloților de pe coasta de vest a Nlithiei. De aceea mai este numit și *apa marinarilor*.

IBDIS

We know
books

că le lăsase înapoia lui, dar se pare că aveau să îl bântuie oriunde avea să ajungă și oricât de departe avea să alerge. Cel puțin atunci, în acele vremuri de demult, cel care își urlase cu lacrimi în ochi nevinovăția nu murise. Era și asta un câștig.

– Mă auzi? Lied?

– Da, Asht, te ascult, răspunse bardul scuturându-și gândurile și îndreptându-și toată atenția spre prietenul lui.

– Hai să ne concentrăm la ce avem de făcut, propuse Asht cu voce joasă, și eventual să îmi explici, dacă tot suntem niște hoți cinstiți, de ce a trebuit să cumpărăm toate lucrurile astea? Nu mai bine le-am fi *împrumutat*?

– Știi prea bine că nu-mi place să mă ocup de mărunțișuri. Flecurile sunt cele care îți fac viața mai grea și care te dau cel mai ușor de gol. Dacă suntem prinși, avem martori că ne-am cumpărat propriul echipament. Ce hoț în toate mințile ar cheltui peste o mie de arginți, în loc să fure o mie de arginți?

– Te rog, nu începe să-mi dai peste ochi cu logica ta infailibilă într-un discurs interminabil, mârâi Asht dând pe gât lichidul arzător. Încă una, îi strigă băiatului care abia se depărtase doi pași.

– Stai liniștit, ești conștient că nu-mi răcesc gura degeaba, oricum nu se lipește nimic de tine.

– Așa. Foarte bine.

– Iat-o că vine! exclamă brusc Lied peste buza căinii, ochii lui privind țintă corabia masivă care intra în port.

– Oooo, dar chiar că e o frumusețe. Cum ziceai că o cheamă?

– Nu o să-ți vină să crezi, dar e predestinată pentru tine: Hangița Mării.

– Ce nume mai e și asta?

– Ziceau câțiva pescari cu care am vorbit zilele trecute că are o burtă atât de mare, încât ar putea caza vreo două carakremene³ de dimensiuni considerabile și tot ar mai fi loc pentru vreo încă trei-patru comori la bord.

3. Corăbii de dimensiuni mai mici folosite pentru transportul persoanelor pe distanțe scurte, între porturi de pe aceeași coastă.

LBRIS

We know
books

– Nu pare atât de mare, dacă mă întrebi pe mine, murmură Asht studiind în lumina crepusculului uriașa navă comercială ce se apropia leneș de cheu.

– Te întreb mâine dimineată și îmi spui tu atunci, zâmbi Lied gata să muște dintr-un pește tras în frigare.

– Deci așa stă treaba din nou. Tu te plimbi ca filfizonul pe la serate, iar eu trebuie să mă târăsc prin burta Hangiței.

– Hai că nu ar fi pentru prima dată, pufni în râs Lied.

– Nu, nu ar fi, râse și Asht făcându-i semn puștiului să-i umple cana.

Două ceasuri mai târziu, după ce își ancorară propria bărcuță pescărească nu departe de Hangiță, Lied și Asht, care acum avea ochii la fel de spălăciți și de maronii ca orice osalian, urcau la bordul vestitului vas negustoresc cu instrumentele în spate. Erau invitați de onoare în trupa care avea să încânte parte din clasa înstărită a Osei, cu ocazia sosirii corabiei lui Huss Telev în port. Apariția ei era o sărbătoare, după cum li se confirmase în ultimele săptămâni de când erau în Osa. Hangița venea încărcată cu bunătăți din Insulele Paradisului, dar și cu comori aduse, după cum se zvonea deja pe la docuri, din insulele Malitia. Sau Insulele de Ceață, cum mai erau cunoscute datorită stratului gros de aburi ce le înconjura aproape tot timpul anului și care ascundeau în nordul Mării Urm stânci ascuțite precum colții unui levian⁴ pe care doar cei mai dibaci pirați puteau să le ocolească. Un comerciant de statura și renumele lui Huss știa cum să-și facă reclamă: cine mai auzise de un marinăr, darămite un negustor, să jefuiască o bandă de pirați?

Deși mulți dintre cei invitați la această petrecere nocturnă luminată de felinare în trei culori diferite – un verzui smarald, rubiniu și auriu, culori ce se regăseau pe toate flamurile din Osa – știa că zvonurile erau exagerate, nici unul nu dorise să rateze ocazia de a se întrece pentru noutățile sau antichitățile cu care Huss Telev îi obișnuise

4. Creatură acvatică ce trăiește în adâncurile Mării Urm. Este atât de mare, încât ar putea înghiți o flotă întregă, dacă este să crezi poveștile navigatorilor.

LIBRIS

We know
books.

de câțiva ani încoace. Mâncarea din belșug, băuturile dulci la gust, dar înflăcărate pentru stomac, și „hangitele”, cum le numea Huss pe servitoarele de pe vasul său – tinere cu o culoare a pielii unduind între auriu și sidefiu, adevărate statuete vii – erau doar aperitivul, felul principal fiind licitația pentru cele mai rare obiecte obținute cu greu din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii cunoscute.

Încă de la primul cuplu care păși la bordul Hangitei întâmpinat chiar de Huss Telev însuși, Lied și Asht începură să cânte alături de orchestra cumpărată de comerciant special pentru această seară cu o sumă frumoasă de bani – dar care intra în primul rând în buzunarul prințului Osei. Se spunea despre individ că era complet afon, dar că avea o ureche perfectă pentru clinchetul arginților atunci când aceștia se înghesuiau în punguța sa de piele de la brâu.

Chiar și așa, plata pentru o noapte de cântat înaintea frumoaselor domnițe și a partenerilor lor în mare parte bonomi – un cuvânt suficient de rotund pentru a descrie forma împărtășită de majoritatea nobililor și negustorilor participanți la petrecere – era suficientă să le acopere masa și cazarea la un han decent, departe de mirosul de pește al portului, pentru aproape două săptămâni. Lied știa că planul pe care îl gândise avea să îl facă să piardă plata cinstită pentru munca depusă. De aceea, întrebarea care nu îi dăduse pace în toate acele zile petrecute în Osa era dacă nu cumva dădea giula⁵ din mână pe giula de pe gard. Adevărul era că nu avea de ce să-și mai bată capul. Cheltuiseră peste o mie de arginți, iar până dimineață, dacă bârfele erau adevărate și cala Hangitei nu era plină doar cu vinuri și borangicuri, putea să se îmbogățească de zece ori pe atât.

Selecția de balade și cântece alese de dirijor pentru încântarea înaltei societăți nu era pe gustul lui Lied, care mângâia cu mult talent o psarpă, fiecare dintre cele douăzeci de coarde susurându-i sub atingerea degetelor. Dar bardul știa suficient de bine piesele ca să își permită să

5. Pasăre de mici dimensiuni crescută de mare parte din nlithienii de pe coasta de vest pentru ouă și carne.

LIBRIS

We know
books

arunce câte o privire spre invitații care intrau într-un șuvoi continuu. Se părea că, odată ce primul nobil îndrăznise să urce la bord, se ruptese un baraj și toți se înghesuiau să intre și să-și ocupe nerăbdători locul la masa lui Huss. Iar Hangița avea loc pentru toți, căci salonul se întindea cel puțin pe jumătate de punte.

Domnițele și doamnele îmbrăcate în mătăsuri fine, multicolore, care le atârnavă de brațe și pe care ar fi ajuns să și le tragă pe jos dacă nu ar fi fost mereu cu mâinile ridicate și împreunate la piept, își zâmbeau fals, se salutau printr-o aplecare scurtă și condescendentă din cap, în timp ce bărbații lor burtoși încercau să-și umfle piepturile pentru a-și arăta superioritatea unul în fața celuilalt.

În mod bizar, observă Lied, deși părea că era una din cerințele postului (pe care cei mai mulți comercianți de mărfuri o respectau cu sfințenie, și anume să aibă forma unei gutui cu picioare), stăpânul corabiei nu se încadra deloc în acest tipar. Huss avea o postură dreaptă, pieptul lat și brațe puternice, care se întrezăreau prin țesătura subțire a cămășii albe pe care o purta cu multă demnitate, și mâna dreaptă mereu sprijinită pe plăselele sabiei sale cu vârf curbat. Trăsăturile aspre ale feței lui Huss, care nu puteau fi înmuiate oricât ar fi zâmbit bărbatul în fața invitațiilor săi, îl încadrau mai mult în categoria unui căpitan militar decât cea a unui negustor. De ce se supunea la o astfel de tortură, întâmpinându-și invitații personal, când ar fi putut oricând să lase pe altcineva să facă această treabă de servitor, era dincolo de înțelegerea lui Lied.

Cântau de mai bine de un ceas, o slujnică trecea de la masă la masă aprinzând felinarele, când în cala Hangiței, printre șușoteli, zâmbete languroase și răsufări tăiate, își făcu apariția o tânără îmbrăcată într-o rochie foarte lungă, de culoarea valurilor, a cărei trenă părea că spală podeaua navei în urma ei, de parcă marea, îndrăgostită de frumusețea fetei, o urma devotată peste tot. O eșarfă împodobită cu stropi argintii – sclipiri de cristale fine precum roua dimineții – îi acopereau umerii, lăsându-i goale brațele bronzate. Părul auriu și-l purta despletit pe